

Een heerlijke avond in 't verschiep

Wiener Sängerknaben te Gostende

Na een paar jaar onderbreking heeft Rector Mgr. J. Schnitt, eindelijk weer een tournee voor ons land toegestaan. Deze gunst is voor ons misschien niet een recht, doch zonder twijfel is het bij hem toch zo iets als een natuurlijke verbintenis ons land meer de gelegenheid te geven, de Wiener Sängerknaben te mogen aanhoren, dan gelijk welk ander. Dagelijks stromen op het secretariaat te Wenen aanvragen voor tournees toe, zowel voor Australië, Afrika, Amerika, Japan, Indië en Skandinavië. Toch draagt hij ons land die bijzondere sympathie toe, daar de Wiener Sängerknaben ten slotte bij ons te Gent ontstaan zijn en ook wel omwille van de «diebe Gastfreundschaft» waarmede «zijn jongens onthaald werden.

Onlangs kwam ik in Hanterbichl, een klein verdoken hoekje midden het hooggebergte van Oosttirol, op hun zomerverblijf aan en de eerste vraag die mij daar enthousiast door een der jongens gesteld werd was : «Wissen Sie schon dasz wir bald wieder nach Belgien kommen ?» — weet je al dat we binnen kort weer naar België komen? — Natuurlijk deed ik alsof ik nog niets wist.

Ja, beste lezers, dat is nu eens een andere wereld dan de onze, dat is een wereld waar mensen samenleven om schoonheid te scheppen, waar geen macht in staat was die schoonheidsdrang te ontmoedigen. Steeds bleef bij dat Oostenrijkse volk, midden de meeste armoede en ellende van alle aard, dat besef van een groot verleden, van een eeuwenlange traditie. Na de onmenselijke verwoestingen op het einde van de oorlog was hun eerste bekommernis hun kunstwerken herop te bouwen en hun Staatsopera te herstellen. Ik weet dat dit voor ons ondenkbaar is ; je moet eerst een paar dagen in Wenen rondlopen en met de mensen streken om dat te begrijpen. Voor Weense ouders is het als 't wrae een nationale eer, hun toegejuicht te zien worden in de Metropolitan van New-York, te Kaapstad of te Buenos-Ayres, ofwel thuis foto's toegestuurd te krijgen, war hun kind op staat midden een koninklijke familie of bij een President der republiek. Ge kunt denken dat ze er fier op gaan kennissen en vrienden te hebben over de ganse wereld en bij gelegenheid die «vreemdelingen» te mogen ontvangen.

De spontane vraag die wij ons ongetwijfeld zullen stellen is wel of het ten slotte voor de kinderen niet schadelijk is een dergelijke op-

voeding te krijgen. Dragen zij gans hun leven door niet de gevolgen van een systeem dat hen geheel en al aan de muziek zou offeren? De vraag is zekerlijk rechtmatig gesteld. Ziehier nu wat ik uit persoonlijke ervaring vastgesteld heb.

Hoogmoedig zijn die jongens ongetwijfeld niet. Zij leven in een voortdurend contact met de «Mutanten» (de afgezongenen) en ze zijn er zich zeer van bewust dat, wanneer ze het toppunt van hun muzikaal succes bereikt hebben, ze ook het dichtst bij de afgrond, n.l. de stemverandering staan.

Ziet U, de eerste jaren van de carrière Sängerknabe zijn jaren van voortdurende inspanning om toch maar hun uniform helemaal waardig te worden. Daarna krijgen enkelen de kans om primasolisten te worden, doch de kapelmeester en de ouderen vertellen hen dat die of die vroeger ook zo goed waren, en diezelfde mensen, hebben de actueel zingende jongens misschien op een paar maand tijd zien donderende applauzen in ontvangst nemen en.. met tranen in de ogen zien weggaan uit het niet, en het eventueel perspectief koor. Neen, hoogmoedig zijn ze om ooit met de kennis die ze bij de Sängerknaben opdeden, ook in een latere muzikale carrière een wereldfaam te bereiken, ligt voor die kinderen te ver af, om zich daar te wanen.

Een laatste aspect in de opvoeding dat ons zou kunnen bekomen in dergelijk systeem is wel de verstandelijke ontwikkeling. Hoe kunnen die kinderen met zulk een onregelmatig studieleven dezelfde maturiteit bezitten als kinderen die jaar in jaar uit school lopen? Laten we hier opnieuw niet discussieren, maar laten we de werkelijkheid nagaan. Ik heb door menigvuldige contacten vastgesteld dat de Sängerknaben in hun later studieleven niet gehandicapeerd zijn door het feit dat ze eens Sängerknabe waren. Op veel gebieden geven ze blijk van een veel hogere maturiteit dan hun leeftijdgenoten. Tijdens hun reizen hebben ze oneindig veel dingen gezien en geleerd wat bij hen een zeer rijke algemene cultuur nagelaten heeft.

Wat nu het schoolprogramma zelf aangaat, worden hen dergelijke eisen gesteld, dat hun vorming zekerlijk niet voor deze in de gewone scholen moet onderdoen. Ze worden namelijk ieder jaar onderworpen aan een examen voor een onafhankelijke Staatsjury.

Hiermede hoop ik enkele aspecten belicht te hebben van het leven en opvoedingssysteem der Wiener Sängerknaben. Het spijt me zeer mij zo te moeten beperken, en hun heel boeiende eeuwenoude geschiedenis niet te kunnen overlopen. Ik kan U nog slechts een aangenaam concert toewensen op Maandag 31 Oktober om 20 uur in de grote concertzaal van de Kursaal, en ik verzeker U dat ge zult dezelfde reactie hebben als het publiek te Londen en te New-York: «Jongens van Oostenrijk, deze zaal verlaat ge niet, zonder ons te beloven gauw terug te komen».

A. H.

De indruk die men algemeen heeft wanneer men met die jongens omgaat, is dat ze zijn zoals de onze, jeugdig, aangenaam en eenvoudig. Iets hebben ze voor, dat is hun gemakkelijke omgang. Schuchter zijn ze niet, en ze weten zich in alle omstandigheden voor te doen zoals het moet. Ze hebben een Weense elegantie ; ze moeten zich niet bedenken om een Minister te groeten.

Het leven in koor alsook hun talrijke concertreizen hebben bij hen een sterk ontwikkelde gemeenschapsgeest nagelaten die moeilijk door een jeugdbeweging kan overtroffen worden. En toch wordt het familieverband niet gebroken. Iedere week gaan ze naar huis, en krijgen ze regelmatig verlof. Zij voelen zich als een schakel in een groepsverband en als Sängerknabe weten ze dat ze een gemeenschappelijke taak te vervullen hebben.

En steeds staat achter hen, zelfs wanneer ze Mutant geworden zijn, hun prefect, die hen in een kameradschappelijke geest leert schone mensen worden.